

Maria Iranzo-Cabrera

Col·loqui amb motiu de la publicació del llibre
***El Papus (1973-1987). Contrapoder informativo
en la Transición española***

PARTICIPEN

Luis Víctor Rey, il·lustrador i portadista d'*El Papus*
Maria Iranzo-Cabrera, autora del llibre

MODERA

Álvaro Pons, responsable de l'Aula de Còmic, UV

ORGANITZA

UVcultura CÒMIC VNIVERSITAT
ID VALÈNCIA

CENTRE CULTURAL
VNIVERSITAT
ID VALÈNCIA

**DILLUNS
13 NOVEMBRE 2023
19:00
CAPELLA DE
LA SAPIÈNCIA**

ENTRADA LLIURE
AFORAMENT LIMITAT

MARIA IRANZO-CABRERA

Col·loqui amb motiu de la publicació del llibre *El Papis (1973-1987). Contrapoder informativo en la Transición española*

Participants

- Maria Iranzo-Cabrera, autora del llibre
- Luis Víctor Rey, il·lustrador i portadista d'*El Papis*

Moderador

Álvaro Pons, responsable de l'Aula de Còmic de la Universitat de València

Biografia

María Iranzo-Cabrera és investigadora i professora de periodisme a la Universitat de València. Es va endinsar en els estudis de la comunicació satírica de la mà del catedràtic Josep Lluís Gómez Mompert, investigador principal del grup de R+D Gricohusa. La seua tesi doctoral és una monografia exhaustiva sobre la revista satírica 'El Papis' (2014), reconeguda amb el I Premi Internacional d'Investigació Doctoral de l'Associació d'Historiadors de la Comunicació, el Premi Extraordinari de Doctorat de la UV i el Premi Lorenzo Gomis (accèssit). Actualment, com a membre del grup de R+D+i Mediaflows, les seues línies d'investigació s'inscriuen en l'àmbit de l'autoregulació periodística i la perspectiva de gènere. Com a periodista, ha exercit tasques de redacció en mitjans de comunicació com Europa Press, Antena 3 TV, Radiotelevisió Valenciana, Telecinco, Cuatro, Valencia Plaza i la revista 'Mètode'. També ha estat responsable de comunicació de la Fundació Parc Científic Universitat de València.

Sinopsi

El tardofranquisme necessitava, a principis dels anys setanta del segle XX, transmetre la imatge que la premsa era liberalitzada i per fer-ho va emprar l'estratègia de deixar un cert marge d'actuació a les publicacions no diàries. Una d'aquestes, el setmanari satíric 'El Papis', es va atrevir a fer crítica política a través d'un humor rupturista. El primer objectiu que es van marcar des de la redacció fou demolar els pilars del règim, sòlids fins i tot després de la mort del dictador, però amb el pas del temps s'anà posant al centre de la crítica aquells que abusaven dels poders de l'Estat, sense distinció d'ideologies ni d'institucions. En les historietes es va evidenciar també la insatisfacció davant les cessions de l'oposició política i la gestió governamental del PSOE. La història del periodisme espanyol recupera amb aquest llibre les vicissituds de la revista d'humor que va assolir el tiratge més alt entre octubre de 1975 i juliol de 1976; i també, l'experiència del primer mitjà de comunicació que va patir, en democràcia, un atemptat terrorista amb una víctima mortal.

MARIA IRANZO-CABRERA

Coloquio con motivo de la publicación del libro *El Papus (1973-1987). Contrapoder informativo en la Transición española*

Participantes

- Maria Iranzo-Cabrera, autora del libro
- Luis Víctor Rey, ilustrador y portadista de *El Papus*

Modera

Álvaro Pons, responsable del Aula de Còmic de la Universitat de València

Biografía,

Maria Iranzo-Cabrera, es investigadora y profesora de periodismo en la Universitat de València. Se adentró en los estudios de la comunicación satírica de la mano del catedrático Josep Lluís Gómez Mompert, investigador principal del grupo de I+D Gricohusa. Su tesis doctoral es una monografía exhaustiva sobre la revista satírica 'El Papus' (2014), reconocida con el I Premio Internacional de Investigación Doctoral de la Asociación de Historiadores de la Comunicación, el Premio Extraordinario de Doctorado de la UV y el Premio Lorenzo Gomis (accésit). Actualmente, como miembro del grupo de I+D+i Mediaflows, sus líneas de investigación se inscriben en el ámbito de la autorregulación periodística y la perspectiva de género. Como periodista, ha desempeñado tareas de redacción en medios de comunicación como Europa Press, Antena 3 TV, Radiotelevisión Valenciana, Telecinco, Cuatro, Valencia Plaza y la revista 'Mètode'. También ha sido responsable de comunicación de la Fundació Parc Científic Universitat de València.

Síntesis

El tardofranquismo necesitaba, a principios de los años setenta del siglo XX, transmitir la imagen de que se liberalizaba la prensa. Su estrategia fue dejar cierto margen de actuación a las publicaciones no diarias. Una de ellas, el semanario satírico 'El Papus', se atrevió a realizar crítica política a través de un humor rupturista. Su primer objetivo fue demoler los pilares del régimen, sólidos incluso tras la muerte del dictador, pero con el paso del tiempo iría poniendo en el centro de su crítica a quienes abusaban de los poderes del Estado, sin distinción de ideologías ni de instituciones. En sus historietas evidenció también su descontento con las cesiones de la oposición política y con la gestión gubernamental del PSOE. La historia del periodismo español recupera con este libro las vicisitudes de la revista de humor con mayor tirada entre octubre de 1975 y julio de 1976; también, la experiencia del primer medio de comunicación en sufrir, en democracia, un atentado terrorista con una víctima mortal.